

ARBEIDSRECHTBANK VAN BRUSSEL

23 ste kamer - openbare zitting van 2 september 2011
VONNIS

A.R.. nr 18070/09

Aud. nr

Arbeidsovereenkomst bediende

Rép. nr **011/ 017488**

IN DE ZAAK :

De Heer A P

eisende partij, vertegenwoordigd door Mter G. Coene loco Mter Mireille Jourdan,
advocaat te 1050 Elsene, Lesbroussartstraat, 89;

TEGEN :

De vennootschap onder de rechtsvorm van een Limited naar het recht van
Engeland en Wales **RENOLD CONTINENTAL LIMITED**,
met maatschappelijke zetel gevestigd Verenigd Koninkrijk, Renold House Styal
Road, Wytenshaw, Manchester M22 5WL en met bijkantoor te 9000 Gent,
Vrijheidslaan, 27, KBO nr. 0402.928.892,
verwerende partij, vertegenwoordigd door Mter W. De Colvenaer loco Mter J.
Cansse, advocaat te 9000 Gent, H. Frère Orbanlaan, 151;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtzaken,
Gelet op de wet van 10 oktober 1967, houdend het Gerechtelijk Wetboek,
Gelet op de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten;

I. Procedurestukken

De rechtbank nam kennis van de volgende procedurestukken:

- het verzoekschrift op grond van art. 1034 bis Ger. W. neergelegd ter griffie op 7 december 2009;
- de beschikking op grond van artikel 747 § 2 Ger. W. van 17 februari 2010;
- de conclusies van verweerster neergelegd ter griffie op 30 juni 2010;
- de conclusies van eiser neergelegd ter griffie op 15 september 2010;
- de syntheseconclusies van verweerster neergelegd ter griffie op 17 november 2010;
- het dossier van eiser;

De verzoeningspoging ter openbare terechtzitting van 13 mei 2011 mislukte.

AFSCHRIJF
Art. 792 G.W.
Vrij van rechten.

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 13 mei 2011, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

II. Voorwerp van de vordering:

1.

Eiser vordert, zoals geformuleerd bij conclusies van 15 september 2010, de veroordeling van verweerster:

- a) tot betaling van de som van 11.642,13 € bruto en 3.065,07 € netto ten titel van aanvullende verbrekingsvergoeding gelijk aan vier maanden loon, meer de wettelijke en de gerechtelijke intresten, alsmede de kosten van het geding, rechtsplegingsvergoeding van 1.100,00 € inbegrepen;
- b) tot afgifte van de verbeterende sociale documenten (loonfiche, individuele fiche, fiscale fiche 281.10, vakantieattest, ...) binnen de maand na de betekening van het tussen te komen vonnis, dit op straffe van een dwangsom van 25,00 € per dag en per ontbrekend document.

Eiser vordert tevens om het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

2.

Verweerster verzoekt bij syntheseconclusies van 17 november 2010:

- in hoofdde: de procedure op te schorten tot wanneer eiser een Nederlandstalige vertaling zal hebben voorgebracht van alle door hem gehanteerde stavende stukken;
- subsidiair: de vordering af te wijzen als ongegrond;
- meer subsidiair: vooraleer uitspraak te doen ten gronde, verweerster toe te laten te bewijzen door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen:
 1. dat eiser voor verweerster in hoofdzaak handenarbeid verrichtte,
 2. dat het niet de bedoeling is geweest om aan eiser in zijn reële functie van arbeider zomaar de voordelen van een bediendenstatuut toe te kennen.

Verweerster vraagt tevens de veroordeling van eiser tot betaling van de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.100,00 €.

III. De feiten:

Eiser trad vanaf 1 januari 2001 voltijds in dienst van verweerster. Volgens de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, opgesteld in het Frans en afgesloten tussen partijen op 30 december 2000, werd hij tewerkgesteld als bediende, belast met de verantwoordelijkheid over de werkplaats, alsmede de technische taken (draaier, frezer en alle werkplaatsactiviteiten), en met een proefperiode van 6 maanden.

Verweerster is een vennootschap onder de rechtsvorm van een Limited naar het recht van Engeland en Wales met een bijkantoor in België. Eiser werkte op de zetel van het Belgisch bijkantoor te 1000 Brussel, Groendreef 1.

Per aangetekend schrijven van 3 december 2008, opgesteld in het Frans, deelde verweerster aan eiser mede de arbeidsovereenkomst te beëindigen op 8 december 2008 mits betaling van een verbrekingsvergoeding gelijk aan zes maanden loon, hetzij 17.463,20 € bruto. Er werd hem outplacement aangeboden.

Op het formulier C4 werd als oorzaak van werkloosheid ingevuld: "*sluiting van het departement waar de bediende werkte*" (vrije vertaling).

Eiser stelt dat bij de berekening van de verbrekingsvergoeding geen rekening werd gehouden met de eindejaarspremie en de vakantiegelden.

Per schrijven van 29 december 2008 heeft de vakorganisatie van eiser verweerster in gebreke gesteld tot betaling van een aanvullende verbrekingsvergoeding gelijk aan vier maanden loon, waarop verweerster per brief van 9 januari 2009 mededeelde akkoord te gaan met twee aanvullende maanden.

Per schrijven van 23 april 2009 stuurde de vakorganisatie van eiser een herinnering naar verweerster.

Aangezien geen minnelijke regeling mogelijk bleek, heeft eiser bij verzoekschrift van 7 december 2009 de procedure ingeleid.

IV. In rechte:

a) Vertaling van stukken in het Nederlands:

Verweerster stelt dat de mededeling in een Nederlandstalige procedure van uitsluitend Franstalige stukken neerkomt op een niet-mededeling, zodat de procedure dient te worden opgeschort overeenkomstig art. 736 Ger. W. tot wanneer eiser een Nederlandstalige vertaling zal hebben voorgebracht van alle door hem gehanteerde stukken.

Eiser repliceert:

- ~~dat verweerster zelf de sociale documenten~~ in het Frans heeft opgesteld en dat dit terecht gebeurde bij toepassing van artikel 52 § 1 en § 2 van de

gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken, gezien eiser Franstalig is;

- dat iedere door eiser geciteerde passage van de sociale documenten werd vertaald in zijn conclusies;
- dat gezien de zetel van verweerster gevestigd was te 1000 Brussel, Groendreef 1, zij geacht wordt zowel het Frans als het Nederlands voldoende machtig te zijn.

Overeenkomstig artikel 8 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken kan de rechter, indien de stukken of documenten, in een geding overgelegd, in een andere taal dan die der rechtspleging gesteld zijn, op verzoek der partij tegen dewelke die stukken of documenten worden ingeroepen, hiervan de overzetting in de taal der rechtspleging bevelen bij een met redenen omklede beslissing.

Doch hierbij dient rekening te worden gehouden met hetgeen hierna volgt.

De rechter die de stukken gesteld in een vreemde taal uit de debatten weert louter omdat er geen vertaling is bijgevoegd, schendt het recht van verdediging (Cass., 14 november 1997, Arr. Cass., 1997, 1131).

Geen wettelijke bepaling ontslaat de rechter ervan kennis te nemen van de stukken die in een andere taal dan die van de rechtspleging zijn gesteld, als die stukken hem regelmatig zijn overgelegd. Indien de rechter de taal waarin de stukken zijn gesteld niet kent, moet hij het nodige doen om op regelmatige wijze een vertaling ervan te verkrijgen (Cass., 13 maart 1992, Arr. Cass., 1991-92, 679, Pas., 1992, I, 638 en R.W., 1991-92, 1402).

Naar aanleiding van een vraag tot taalwijziging door een vennootschap is het de taal van de rechtspersoon die in aanmerking moet worden genomen en niet die van bepaalde natuurlijke personen die orgaan of aangestelde van de verweerster zijn. Deze al dan niet toereikende kennis moet blijken uit de bedrijvigheid van de verweerder en o.m. uit de taal die voor deze bedrijvigheid in feite wordt gebezigd, hetgeen op onaantastbare wijze wordt vastgesteld (Cass., 6 november 1981, R.W., 1981 - 82, 2121).

Verweerster is een vennootschap onder de rechtsvorm van een Limited naar het recht van Engeland en Wales met een bijkantoor in België.

De zetel en uitbatingszetel van het Belgisch bijkantoor waren aanvankelijk gevestigd te 1000 Brussel, Groendreef 1, en werden vanaf 11 juni 2009 verplaatst naar Vrijheidslaan 27 te 9000 Gent.

Gezien enerzijds het Belgisch bijkantoor jarenlang haar maatschappelijke zetel te 1000 Brussel heeft gehad en daar haar activiteiten heeft ontwikkeld en anderzijds verweerster een Franstalige arbeidsovereenkomst en Franstalige sociale documenten aan eiser heeft overgemaakt, is zij het Frans voldoende machtig om de door eiser in **het Frans opgestelde stukken te begrijpen.**

Ook de Rechtbank is de taal van de overgelegde stukken machtig.

De vordering van verweerster tot vertaling naar het Nederlands van alle door eiser in het Frans neergelegde stukken wordt derhalve afgewezen.

b) Het statuut van eiser:

b.1) Stelling eiser:

Eiser betwist niet dat zijn functie in feite deze van een arbeider was, doch stelt dat hem conventioneel een bediendenstatuut werd toegekend, waardoor in beginsel alle bepalingen van dat statuut, met inbegrip van de regelen inzake opzegging op hem van toepassing zijn.

Eiser voegt daaraan toe dat het wel degelijk de bedoeling was om het atelier uit te breiden en hem een bediendenstatuut te geven vanaf het begin.

b.2) Stelling verweerster:

Verweerster betwist het bediendenstatuut van eiser en verzoekt, vooraleer uitspraak te doen ten gronde, haar toe te laten te bewijzen door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen: enerzijds dat eiser voor verweerster in hoofdzaak handenarbeid verrichtte en anderzijds dat het niet de bedoeling is geweest om aan eiser in zijn reële functie van arbeider zomaar de voordelen van een bediendenstatuut toe te kennen.

Verweerster stelt:

- dat eiser in werkelijkheid alleen chef was over zichzelf, gezien er niemand anders in het atelier is,
- dat zijn enige taak bestond in het uitvoeren van machinale metaalboringen en dat hij geen enkele administratieve taak vervulde, noch organisatorische initiatieven diende te nemen of ondergeschikten diende te begeleiden.

b.3) Bespreking:

In casu stelt zich de vraag of conventioneel een bediendenstatuut kon worden toegewezen, of dit in werkelijkheid ook werd toegekend en welke gevolgen hieraan desgevallend verbonden zijn.

Principes:

Het staat de partijen bij een arbeidsovereenkomst vrij overeen te komen dat de werknemer, ongeacht de werkelijke aard van de prestaties, in ieder geval recht heeft **op de voordelen van de rechtspositie van bedienden**, op grond waarvan de betrokken werknemer in beginsel deze voordelen mag opeisen (Arbh. Antwerpen (afd. Hasselt)

21 oktober 1986, *Limb. Rechtsl.* 1987, 36; ook in die zin: Arbh. Brussel 24 mei 1991, *R.S.R.* 1991, 433).

De rechter mag de werknemer de voordelen niet ontnemen, met name een langere opzeggingstermijn, die zijn werkgever hem heeft willen toekennen door hem onder de rechtspositie van bediende te plaatsen (Arbrb. Dinant 7 januari 1978, *Jur. Liège* 1978, 118).

Dat de werkgever aan een werkman de voordelen van de rechtspositie van bedienden heeft willen toekennen kan blijken uit de benaming van de overeenkomst en de aangifte van de werknemer als bediende bij de RSZ (Arbh. Brussel 8 mei 1980, *T.S.R.* 1980, 371, noot A. TRINE).

Wanneer voor al de werkgeversverplichtingen i.v.m. de betaling van het loon, het vakantiegeld, het gewaarborgd maandloon en in verband met het stelsel van de sociale zekerheid, de voor de bedienden geldende wetgeving op voortdurende wijze werd toegepast, moet vermoed worden dat de partijen ook de verplichtingen inzake opzegging hebben willen regelen in een zin die uit de gehele overeenkomst voortvloeit. Overeenkomstig artikel 1161 van het Burgerlijk Wetboek moeten alle bedingen van een overeenkomst immers worden uitgelegd, het ene door het andere, zodat elk beding moet worden opgevat in de zin die uit de gehele akte voortvloeit (Arbh. Brussel 7 januari 1977, *R.W.* 1976-77, 2663).

Wanneer de werkgever een werknemer conventioneel de rechtspositie van bediende toekent, zijn in beginsel alle bepalingen van dat statuut, met inbegrip van de regelen inzake opzegging, op die werknemer van toepassing (Arbh. Brussel 9 juli 1985, *T.S.R.* 1985 (verkort), 486).

Toepassing in casu:

Aangezien eiser niet betwist dat zijn functie in feite deze van een arbeider was, dient hieromtrent geen bijkomend bewijs te worden aangebracht door verweerster.

Verweerster verduidelijkt dat zij er op het ogenblik van de indiensttreding van eiser als "chef atelier" van uit ging dat de beoogde uit te bouwen bedrijfsactiviteiten tot de aanwerving van een dergelijke "chef atelier" noopten, aangezien het op dat ogenblik de bedoeling was een aantal arbeiders in dienst te nemen waarover eiser dan "chef" zou kunnen zijn. De economische omstandigheden hebben echter niet toegelaten dat de beoogde plannen werden gerealiseerd, zodat eiser ook nooit in werkelijkheid de functie heeft kunnen uitoefenen die bij de aanvang van het contract werd beoogd.

De economische omstandigheden zijn een gegeven dat los staat van de initiële bedoeling van beide partijen bij de aanvang van het contract.

Er dient enkel te worden nagegaan of wel degelijk conventioneel een bediendenstatuut aan eiser werd toegekend.

De rechtbank stelt vast:

- dat volgens de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, afgesloten tussen partijen op 30 december 2000, eiser werd tewerkgesteld als bediende, belast met de verantwoordelijkheid over de werkplaats, alsmede de technische taken (draaijer, frezer en alle werkplaatsactiviteiten), dit met een proefperiode van 6 maanden en op basis van een maandloon;
- dat per aangetekend ontslagschrijven van 3 december 2008 de arbeidsovereenkomst door verweerster werd beëindigd op 8 december 2008 mits betaling van een verbrekingsvergoeding gelijk aan zes maanden loon, hetzij 17.463,20 € bruto;
- dat volgens het formulier C4 het Paritair Comité 218 van toepassing is en een verbrekingsvergoeding van zes maanden loon werd betaald, waarbij als oorzaak van werkloosheid werd vermeld: "*sluiting van het departement waar de bediende werkte*" (vrije vertaling);
- dat ook op de loonfiches het Paritair Comité 218 en het statuut van bediende staat vermeld.

Verweerster heeft derhalve wel degelijk aan eiser conventioneel de rechtspositie van bediende toegekend en hem tijdens de volledige periode van tewerkstelling aldusdanig behandeld.

Dit was de bedoeling vanaf de indiensttreding, zodat alle bepalingen van het bediendenstatuut met inbegrip van de regelen inzake opzegging op eiser van toepassing zijn.

c) De verbrekingsvergoeding:

Verweerster heeft een verbrekingsvergoeding gelijk aan zes maanden loon, hetzij 17.463,20 € bruto, aan eiser uitbetaald.

Eiser vordert een aanvullende verbrekingsvergoeding gelijk aan vier maanden loon, terwijl verweerster meent dat twee aanvullende maanden meer dan voldoende is.

De klassieke criteria ter beoordeling van de duur van de opzeg zijn in casu de volgende:

- Leeftijd:	geboren op 24 juni 1952:	56 jaar
- Anciënniteit:	in dienst vanaf 1 januari 2001:	7 jaar en 11 maanden
- Functie:	chef atelier	
- bruto jaarloon:	38.604,48 € bruto	

Het brutojaarloon van eiser is hoger dan de grens bepaald in artikel 82 § 2 en § 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet van 3 juli 1978 (in 2008: 28.580 €).

Bij gebreke van overeenkomst tussen de partijen, moet de rechtbank de opzeggingstermijn die de werkgever in aanmerking diende te nemen, vaststellen (**artikel 82 § 3**).

De opzeggingsvergoeding wordt door de rechter bepaald met inachtneming van de op het tijdstip van de kennisgeving van de opzegging voor de bediende bestaande kans om spoedig een gelijkwaardige betrekking te vinden (Cass., 8 september 1980, Arr. Cass., 1980-81, 17), rekening houdende met zijn anciënniteit, zijn leeftijd, de belangrijkheid van de functie, het bedrag van zijn loon, dit volgens de gegevens eigen aan de zaak (Cass., 17 september 1975, T.S.R., 1976, 14; Cass., 3 februari 1986, J.T.T., 1987, 58; Cass., 4 februari 1991, R.W., 1990-91, 1407), en met inachtneming van beiderzijdse belangen (Cass., 9 mei 1994, Soc. Kron., 1994,253).

Bij het bepalen van de opzeggingsvergoeding moet men zich plaatsen op het ogenblik van het ontslag (Cass., 09.05.1994, J.T.T., 1995, 8).

De formule Claeys geeft een resultaat van 10 maanden.

De rechtbank is echter niet gebonden door enige formule en oordeelt volkomen soeverein over de duur van de opzeg.

De wetgever wilde via het in acht nemen van de anciënniteit o.m. de loyaliteit van de werknemer t.o.v. zijn werkgever belonen. De anciënniteit kan echter ook nog in een ander opzicht van belang zijn. Het langdurig uitoefenen van een bepaalde functie in een welbepaalde sector kan de kansen op tewerkstelling in het geheel van de arbeidsmarkt beperken (Arbh. Brussel, 3de Kamer, 6 februari 2007, J.T.T., 2007, 295).

Gelet voornamelijk op de leeftijd van eiser op de datum van zijn ontslag (56 jaar) en zijn anciënniteit (8 jaar), kent de rechtbank een verbrekingsvergoeding van 8 maanden toe, hetzij twee aanvullende maanden.

Gezien er geen betwisting tussen partijen bestaat omtrent de berekeningsbasis, de berekeningswijze en de uitsplitsing in een brutobedrag (vast loon x 13,92) en een nettobedrag (voordelen in natura), is verweerster derhalve nog het volgende saldo verbrekingsvergoeding verschuldigd aan eiser: **5.821,06 € bruto** ($34.926,39 \text{ €} \times 8/12 = 23.284,26 - 17.463,20 \text{ €} + 2.452,06 \text{ € netto}$ ($3.678,09 \text{ €} \times 8/12$)).

d) afgifte van de sociale en fiscale documenten:

Eiser vordert de afgifte van de verbeterende sociale documenten (loonfiche, individuele fiche, fiscale fiche 281.10, vakantieattest, ...) binnen de maand na de betekening van het tussen te komen vonnis, dit op straffe van een dwangsom van 25,00 € per dag en per ontbrekend document.

Verweerster dient de verbeterde sociale en fiscale documenten conform het tussengekomen vonnis aan eiser over te maken, doch er is geen aanleiding om dit toe te staan onder verbeurte van een dwangsom.

e) Rechtsplegingsvergoeding:

Eiser vordert een rechtsplegingsvergoeding van 1.100,00 €.

Aangezien de vordering van eiser slechts gedeeltelijk werd toegekend, wordt de rechtsplegingsvergoeding door de rechtbank herleid tot het basisbedrag van 990,00 € (geïndexeerd).

f) Uitvoerbaarheid bij voorraad:

Eiser vordert om het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

Krachtens artikel 1397 Gerechtelijk Wetboek zijn vonnissen in principe niet uitvoerbaar bij voorraad en kan een verzoek daartoe slechts ingewilligd worden in geval van bijzondere omstandigheden, die door eiser niet worden aangetoond.

De vordering wordt op dit punt dan ook afgewezen.

OM DEZE REDENEN,**DE RECHTBANK,**

Rechtsprekende na tegensprekelijk debat en in eerste aanleg,

Zegt voor recht dat er geen aanleiding is om in te gaan op het verzoek van verweerster tot vertaling naar het Nederlands van alle door eiser in het Frans neergelegde stukken.

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond in de volgende mate:

- veroordeelt verweerster tot betaling aan eiser van 5.821,06 € bruto en 2.452,06 € netto ten titel van saldo verbrekingsvergoeding, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intresten vanaf de datum van het ontslag tot op de datum van volledige betaling;
- veroordeelt verweerster tot afgifte van de verbeterende sociale documenten (loonfiche, individuele fiche, fiscale fiche 281.10, vakantieattest, ...) conform het tussengekomen vonnis;
- veroordeelt verweerster tot betaling aan eiser van de kosten van het geding, zijnde het basisbedrag van 990,00 € rechtsplegingsvergoeding, zoals herleid door de rechtbank.

Wijst eiser voor het overige af.

Aldus gevonnist door de 23ste Kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel,
waar zitting hielden:

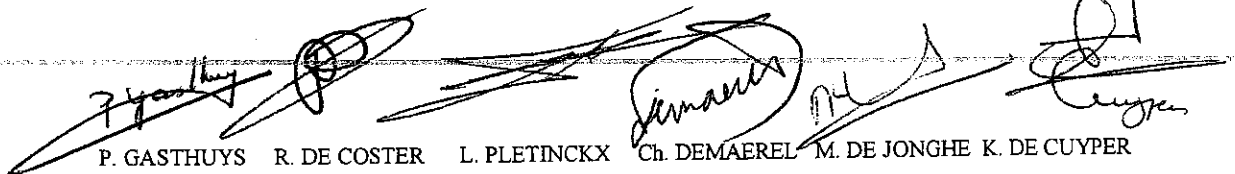
Mevrouw K. De Cuyper: Plaatsvervangend Rechter;
Mevrouw M. De Jonghe: Rechter sociale zaken – werkgever;
De Heer Ch. Demaerel: Rechter sociale zaken – werkgever;
De Heer L. Pletinckx: Rechter sociale zaken – bediende;
De Heer R. De Coster: Rechter sociale zaken – arbeider;

en uitgesproken op 2 september 2011

door Mevrouw K. De Cuyper, Plaatsvervangend Rechter,
bijgestaan door P. Gasthuys: griffier;

De griffier, De Rechters in Sociale Zaken,

De Plaatsvervangend Rechter

P. GASTHUYS R. DE COSTER L. PLETINCKX Ch. DEMAEREL M. DE JONGHE K. DE CUYPER